

קבד:

עין משפט
נר מצוה

בז א מ"י פ"ד מהל'
עומדת מת הל' ח:

שיימה מקובצת

א אמר עולא שני חצאי דיתים, גיב עיי חוסי בכוות דף גג ע"א: **ב** וירקע ומתרגמין ורדדו: **ג** אלא מאחורוי שלא נגנ: **ד** רכין דלא הוי כוית כנוס יחד אין לו יד: **ה** מטהר דאין שני אהלות מצטרפין: **ו** כר' אלעזר בן פרדא דאמר לא שנו: **ז** ונראה דסבר תלמודא דמיס' מטמא בכל ענין:

אבל מלפניו יש גנוג וחודר ונוגע
פירקין (דף קט) דלן שומר
והחודר ומהרה"י וא"ת מ"ש אבל ממש
מטמא דקמי יכול קרא במשח כן ח"ל
ממי חביו יטמא פירקא דלמרינן ב"ש
פירקין (דף קט) מילתא דלמרינן ב"ק
טרה וכתב לה קרא ולא מוקמינן לנוג
וסחור ונוגע סיורלה דבני משח דרשין
מדהוה ליה למכתב והנוגע דנבלתה
יטמא ע"ה הגרס והטעם יטמא דכ"ס
למה לן אלא להטעם טומאה דטעם
שחין נוגע: **רבי** עקיבא אומר
הנוגע והנושא בו לר"ע גופיה לא
צריך לדחיו ס"ל דעור מנטול
אלא לדחיו רבי ישמעאל קאמר לידך
דלית לך עור מנטול חיפוק ליה מיהא
דכיון דלן בא לכלל מגע כו':

וזהב היינו שקמא משום דבא
 פ"ה בעי פנינו. דב אויף
 סבך כנר פאל דלית וי נוגע וסחר
 ונוגע: **אמר** דב פ"ה במורד.
 וז"ל ופי חשיב מרוד לנרופניהו לשני
 מחלי זמים כגון שאינו מרודד יוסר
 מדלי כמגע נמי ליעטנה ואי לא חשיב
 כמטא נמי לא ליעמא ולאו חשיב הוא
 וכו' (למא (א) (ב) ד"ל אדמור לא
 שט אלא מלאתרו כו' וקסבר כיון דלא
 מאטרק אלא ע"י מרודד לא חשיב
 לתהוי שומר ומי"מ נשא הוא מ"מ
 תקיעה דהא רישא דעור שיש עליו
 חסיד נצר אוקימנא במרודד וקאמר
 הנוגע בשערה כנגדו טמא אלא
 דאיכא שומר אפילו למרודד ודוחק
 לומר דהאי מרודד דהכא גרע מאותו
 שלמעלה ונראה דקסבר אוחז כקטן
 גדול עולה עמו אף כמיוסר וכו'
 איירי בזהו כקטן ואין גדול עולה
 עמו לכך אין מטמא כמגע אבל כמטא
 מטמא דנשא הוא: **איבא** והוא
 דנישא. סימא אמאי מגיה הכריתא
 איבא אלא דרובן דכר רחא הנוגע
 ואחד המטע והוא דכר אלא אבל
 נישא לא ואחר ר' אליעזר למימר אף
 הנושא אפי"ם שאין נשא ויחישב שפיר
 לשון אף ונראה דכר י' הש"ס
 דמטע בכל ענין אפילו אין נישא
 לכך דחק לפרש כן:

כונן

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קט"ק דאחרים דריש
מכות: אין טאהר
דמשא מרבינן בסמוך
וטשא יטמא ואל"ג דבמגע

במורוד. דק וקלוש וארוך ורחב דמי מפרס ליה הייז כוית ומיזר לא
 גערט איניש ומפרץ ליה ומיזר פלעטס חיה דלזא איזר בטויה לא בטיל:
במורוד. לשון וירקען (שמים נט) ורדיו: לא שנו. לרבי ישמעאל
 דאמר דאע"פ דלא בטלי לענין משא במגע לא מוטמו: אלא מאחוריו.

במורוד הכא נמי כמורוד: היו עליו: אמר
בר פרא לא שנו אלא מאחריו אבל מלפניו
יש גונג וחורר וגונג ורבי יוחנן אמר אין גונג
וחורר וגונג ואודא רבי יוחנן לעשמיה דאמר
רבי יוחנן רבי ישמעאל ורבי דוסא בן הרכינס
אמרו דבר אחד רבי ישמעאל הא דאמרן
דרי דוסא בן הרכינס דתני ^טכל המטמאין
בבאהל שחלקו והכניס לתוך הבית ר' דוסא
בן הרכינס מטטר ותכמים ^ימטמאים לאו
אמר רבי דוסא בן הרכינס התם אין מאהיל
וחורר ומאהיל הכא נמי אין גונג וחורר וגונג
ומדרי דוסא בן הרכינס כרבי ישמעאל רבנן
כרבי עקיבא והא ר' עקיבא טהורי קא מטטר
עד כאן לא קא מטטר רבי עקיבא אלא בעור
אבל בעלמא מטמא כדקתני סיפא ומורה
רבי עקיבא בב' חצאי ויתים שתחבן בקיסם
והטעם שהוא טמא ומפי מה ר"ע מטטר
בעור מפני שהעור מבטל מתיב ר' עקיבא
כבר חמא יבנבלתם ולא בעור שיש עליו ב'
חצאי ויתים יכול אף במשא ת"ל ^{יז}הנושא
יטמא דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
הגונג והנושא ^{יח}את שבא לכלל מגע בא
לכלל משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל
משא ואם איתא הרי בא לכלל מגע מלפניו
אמר רבא הכי קאמר את שבא לכלל מגע
לכלל צד בא לכלל משא לא בא לכלל מגע
ובכל צד לא בא לכלל משא בעא מיניה רב
אויא סבא מרבה בר רב הונא קולית סתומה
לרבי ישמעאל מהו שתטמא אית ליה
לר' ישמעאל את שבא לכלל מגע בא לכלל
משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל משא
והכא היינו טעמא משום דבא לכלל מגע
מלפניו או דלמא לית ליה ^{יט}אמר ליה עורבא
פרח א"ל רבא בריה ולא היינו רב אימי סבא
מפומבדיתא דמשבח לן מר בגויה דגרברא
מרבה הוא א"ל ^כאי הוים יטמכוני באשישות
ויבעא מינאי מילתא דרבי טעמא אמר עולא
שני חצאי ויתים ^{כא}שתחבן בקיסם אפי' מולך
כתיב ^{כב}ונושא וקרינן נושא בעינן נושא והוא
ני חצאי ויתים מטמאין כמשא ולא כמגע דברי
א"ר פפא במורוד ת"ש מודה ר"ע בשני חצאי
א טמא אמאי והא לאו נושא הוא ה"נ במורוד
ט"ר א' אליעזר אומר אף הנושא אמו נושא לאו
אחד הגונג ואחד המסיס בלא נושא ואתא ר'
אף אימא והוא דנישא: **מתני'** קולית המת
וקולית

מחבוריו רכיון ללה היה כיות ואלשן
יחד אין לו יד ולא שומר. ואש"ר דאמרן
לעיל (דף קס"ג) אין שומר לפסות
מכופה לא כפול כי שומר לא אהי
ח"ק דאחרים דפליג ב דאמרין לעיל
אין זה שומר ורבי ישמעאל ס"ל כח"ק
דאחרים: כ"ז נענו וחזור ונענו:
כלומר שתי גניעות מאטרופות: כ"ח
הממאסין באלל. כגון כיות מן המת
יוצע עצמות ומלח תרוד רקב:^א
שחלקו. השיעור נחלק לשנים והכנס
שמי האנשים לתוך בית: מסבר.
ואדלן לו אילות מאטרופין: מסבר.
מאלין כאן וחזור ומאלין כאן. מדקאמר
רבי יוחנן רבי ישמעאל ורבי דוסא
אמרו דבר אחד אלנה טעמיה דרבי
ישמעאל משום אין נענו וחזור ונענו:
ופרכין מדרי' דוסא רבי ישמעאל:
מכלל דרען דפליגי עליה כדרי עקיבא
קיימי והא ר"ע טפי מיקל: דקדשני
סו"א. דטעמיה דר"ע דעור מבטלו
הוא אכל בעלמא אפילו בנגע נהי
מטמא דאי לא מטמא בנגע לא היה
מטמא במשא דהאמר ר"ע לקמן את
שכא לכלל מנגע נהי לכלל משא:
ואתכן דקיסם. נמי רחוקין דאן מזה
אחמרי דטעור וחזור ונענו הוא דלוקמן
אלתליה דעולא: ולא בעור שיש עליו
שני חלאים. ללה קרינא ביה הגנוע
בגבלתו (ויקרא י"ג) דלין בכל גניעה
כשיעור נבלה: יכול אף הנושא ח"ל
הנושא יעמא. והרי זה נושא את
הנבלה: וטעמו והטעם. קראי גבי
הדדי כמחי' בזהאי נבלה דכחי' בה
הנוע יעמא אהאיא קאי והטעם
יעמא: לין בא לכלל מנגע. כלומר
לידקין כיון דאחרת לא מטמא בנגע
חו לית קל לטעמי' במשא: א"א חסא.
לבר פדא מאי קמהדר ליה ר"ע לרבי
ישמעאל הא מודי דבא לכלל מנגע
מלפניו: בכל דא. אף מחבוריו דהא
בהואו קרא דלעיל כחיצי' נמי גניעה
אחוריה דאמרין ברש פירקין (דף קס"ג)
(קא). יכול אפילו יש עליו כיות הגנוע
בעור שנגעו בהשך מחבוריו לא יהא
טמא ת"ל יעמא: קוליה סתומה.
ועל עליה גמר ויש בתוכה מוח ומתן
במתנתין^א קוליה נבלה וקוליה השך
סתומים טהורין אף מן המשא ללה
בא לכלל מנגע מי פליג עליה רבי
ישמעאל או לא מאי קאמרין אית עליה
לרבי ישמעאל כו'. והכא. בעור של
שני חלאים: היינו טעמא. דמטמא

אין להם טומאה כדאמרינן (לעיל פו'): כנגלתהו (ויקרא יא) וזה
 חזיר כלומר השיאו לזכר אחר: **מטמאין באשפות.**
 הימא: הוליד וביבא: שטאש: כל היסוד: **כשיב נפש**
 היה ואזן קרניו: ופואו **דנישא.** שיהא כות
 עור מבטלי מטמא במשא ואף על גב דלאו מחובר
 וידד מזה לה ומחברתו: **אחד הטוע.** כשיי תלמי
דנישא. וקאי פ"ן אהנג בין תלמיא דלין מטמאין
 ובמשא (אהלס פ"ב מ"ג) כדכתיב (במדבר יט) או בעלם אדם:
 וקולתו

מסורת הש"ס

(א) וְעַיִן הַיָּעַב מוֹסֵ' בְּרִיךְ
קט: ד"ה ה"א (נעעס);
(ב) אַחֲלֵת סִיג מ"א עֲדוּת
סִיג מ"א, (ג) וְלִקְחֵן קֹסֶה, (ד)
(ה) וְכִינֵה כֹהֵל, (ו) וְפִי
אוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁמְשׁוֹה בְּשִׁיבֵה
וְאִישׁוֹיִטוֹה בְּרֹאשׁ עֲרוֹךְ עֵרָךְ
סִמָּן מ"א, (ז) וְאִחֲלֵת סִיג
מ"א, (ח) וְלִקְחֵן קֹסֶה; (ט)
ז"ל נֹאדֵה מִהֲרִים, (י)
עַיִן רִשְׁלִי וְרִמָּה,

זרה אור השלם

1. ולאֵלֶּה חֲטָאֵי מֶלֶךְ
הַנֶּגַע בְּנִבְלָתָם וְטָמֵא עַד
הָעָרִב: וִיקָרָא יֵא כִּד
2. וְהָאֵכֶל מִנְּבִלָתָהּ
יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד
הָעָרִב וְהִנָּשֵׂא אֶת
נְבִלָתָהּ יִכְבֵּס בְּגָדָיו
וְטָמֵא עַד הָעָרִב:
וִיקָרָא יֵא מ
3. סִמְכוּנֵי בְּאֲשֵׁרוֹת
רְפוּדֵי כִּתְפוּדֵיהֶם כִּי
חִלָּל אֶת־הָאֵל אֲנִי
שִׁיר הַשִּׁירִים ב ה

תגהות הב"ח

(א) תוֹשׁ' ד"ה אָמַר וְיִי' וְיִי'
תִּימָא דִּלְמָא כְּבֵר פִּדְא
דִּלְמָא לֹא שֵׁי:

עגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] נב' כתנאי אחד המונע
 ואחד המסיק. נ"ב ע"י
 זכ"ס פ"ה משנה ג וכר"ש
 ותר"ס טס: ב] רש"י
 ד"ה אלא המאמריו וכו'
 כדלמדיק לעיל אין זכ"ס
 שומר. נ"ב רש"י מוחק מן
 כדלמדיק עד שומר וע"י
 מהרמ"ל ומהרש"ל:

מוסף רשמי

עורבא פרח. שורכ
הפורה למעלה, השיאו
לדבר אחר (ביצה בא).